

İHSAN OKTAY ANAR

Yedinci Gün

devâsâ hava sefinesinin halatlarına asıldıkları için, zaman zaman ayakları yerden kesili kesiliveriyor, yerden yükseldikleri böylesi durumlarda, sanki boşlukta koşuyorlarmış gibi bacaklarını sallıyorlardı. Nihâyet dışarı çıktıklarında bu kez kendi terleriyle değil şiddetli yağmurla ıslandılar. Üstelik zeplini oraya buraya kımlıdanan şiddetli rüzgâr amelelerin işlerini zorlaştırıyordu. Aman Baba, ‘Palamarları sakın bırakmayın! *Kur’ân-ı Kerim*’e nasıl yapıştıysanız halatlara da öyle yapışın! 40 adımımız kaldı!’ diye bağırdığında amelelerin çoğunun tâkati tükenmişti. Nihâyet zeplini hangardan yeterince uzağa götürebildiler. Ama hemen hepsi sıfırı tüketmişti. Çok geçmeden zeplindekiler palamarları aşağı bıraktılar. Hava sefinesinin kumanda kabininde, İdris Dede açtığı iskele ve sancak pencerelerindeki mesnetlere makinalı tüfekleri rapt ederken İhsan Sait, makina dâiresi telgrafının kolunu geriye çekti ve muhabere borusundan motör kabinine, ‘Selo! İskele ve sancak motörleri marş! Yarım yol ilerli!’ diye bağırdı. Selahattin manyetoları çevirip irtifâ motörlerini gürül gürül çalıştırınca, zeplinin dört pervânesi birden, ‘Flap!..... Flap!.. Flap! Fırrrrrrrrrr!’ sedâsıyla dönmeğe başladı. İhsan Sait kordona asılıp kış safra tankından su boşaltınca, zeplin bir süre kuyruk havada yol aldı. Ancak dümeni kırıp hava sefinesini, rüzgârın estiği yere döndürdükten sonra, baş safra tankının valfına bağlı kordona, meyil saati 14 dereceyi gösterene kadar asılır asılmaz, aşağıdaki herkesin üzerine zeplinden ‘Foşşşşş!’ diye su boşaldı. Zeplin artık olması gerektiği gibi, pupasını rüzgâra vermiş, burun yukarı seyrediyor, o karanlık gecede ve yağmur altında göklere yavaş yavaş turmanıyordu! Allâh nazardan saklasın, bu koskoca hava sefinesi gerçekten muhteşemdi! Maşâ’al-lâh, Bârekallâh, lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh! Fakat maateessüf, işte tam bu esnâda, bir tâlihsizlik kapkara yağmur bulutlarını dağıttı ve dolunayın ışığı zeplini bir süre gün gi-

bi açığa çıkardı. Çok geçmemiști ki, az uzaktaki, Alman yüzbaşı ile adamlarının bulunduğu karargâh çadırlarından, ‘Alaaaaaaarm!’ diye bir feryât duyuldu. Az sonra bir işaret fişegi atıldı. Derken, karbon ark lambalı projektörün, gökteki yağmur bulutlarını ve karanlığı âdeta yırtan 800 milyon mumluk ziyâ huzmesi görüldü. Bu durum karşısında yüreği ağzına gelen Aman Baba, ne yapacaklarını bilmez hâlde kendisine bakan amelelere, ‘Burası az sonra cehenneme dönecek! Beklersek hiçbirimiz sağ kalmayız! Herkes burayı derhâl terk etsin!’ diye bağırdı. Adamcağızlar barakalardan o güne kadar biriktirdikleri liralari, beşibiryerdeleri, hisse senetlerini kaptuktan sonra çil yavrusu gibi tabana kuvvet dört bir yana koşuştururlarken, Almanlar’ın projektörü zeplini bulup ona sâbitlenmişti bile! Beş dakika kadar sonra 1 puntluk infilâklı mermiler atan zatülhareke tayyâre defî topunun, o Maksim Flak’ın ‘Güm! Güm! Güm! Güm! Güm!’ sedâları işitilmeye başlandı. Ama zeplinin kumanda kabinindeki İhsan Sait, elindeki yegâne tenvîr fişegini aşağı atınca, parlayan magnezyomun o son derece kuvvetli ziyâsı nişancıların gözünü aldı ve atışları isâbetsiz oldu. Ayrıca düşerken hâlâ parlayan tenvîr fişeginin ziyâsı muntıkayı da aydınlattığından, elinde saniyeli saatle bomba nişângâhı başındaki İhsan Sait, dümeni İdris Dede’ye bırakmış ve ihtiyara, ‘6 derece sancak!.. Şimdi 2 derece iskele!’ gibi talimâtlar veriyordu. Nihâyet Almanlar’ın projektörünün üstüne geldiklerinde, 220 puntluk bombayı aşağı bırakan düğmeyi çevirdi ve 10 saniye kadar sonra zeplin, aşağıdan gelen gümbürtüyle sarsıldı. Projektör sönmüştü ama Maksim Flak, ay ışığında hâlâ görünen hava sefinesine ateş etmeye devam ediyordu. İhsan Sait muhabere borusundan motör kabinine, ‘Yarım yol tor-nistan!’ emrini verince yine nişângâh başına geçti ve attığı tenvîr fişegi artık söndüğünden, işini sağlama bağlamak için hedefine bu kez üç adet 220 puntluk bomba bıraktı. Birbiri

ardı sıra işitilen patlamalar kabinin camlarını zangırdatmıştı. Derken sancak alabanda edip artık boş olan hangarın üzerine doğru tam yol seyretti. Havanın aydınlanmaya başladığı o saatte, senelerini geçirdiği hangara son bir kez baktı ve nişângâhtan rüzgârı hesaplayıp, 660 puntluk bombaları hangarın ve imâlâthânenin üzerine yolladı. Korkunç patlamalar o kadar şiddetliydi ki, her bir patlamada sarsılan zeplinin zarar görebileceğinden korktu. Aşağı baktığında hangardan, imâlâthânededen, barakalardan eser kalmadığını gördü. Demir Minâreler artık tarih olmuştu! Hava aydınlanıyordu. Tam bu esnâda, İdris Dede'nin, 'Fokker tayyâresi! Saat üç istikâmetinde!' diye korkuyla bağırdığını işitti. Şafak atmış bir hâlde, dümeni bir yandan 90 derece sancağa basarken, bir yandan da motör kabinindeki Selahattin'e, 'Derhâl gözetleme platformuna çık ve makinalı tüfeğin başına geç! Başımız belâda!' diye bağıırıyordu. Zeplinin başını tâ uzaktan süratle yaklaşan Fokker'e döndürdüğünde, hava sefinesinin en tepesindeki platforma tırmanmış Selahattin, buradaki silâhı dolduruyordu.